

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України.– 1996.– № 30.– Ст. 141.
2. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків: Закон України від 08.09.2005 № 2866 – IV // Відомості Верховної Ради України.– 2005.– № 52.– Ст. 561.

УДК 347.8

Воробйова Н.О.,
старший викладач,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ ПАСАЖИРА ПОВІТРЯНОГО СУДНА ЩОДО МЕДИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Відповідно до встановлених правил, пасажирів, що відновлюються після хірургічних операцій; важких захворювань; перебування в госпіталі повинні пройти медичний огляд безпосередньо перед посадкою на рейс.

У деяких випадках пасажирів допускаються до перельоту за наявності медичного огляду. Дозвіл на переліт від медичних служб авіакомпанії потрібний у таких випадках: 1) після важких операцій; 2) у перші тижні після виникнення симптомів важкого захворювання; 3) у всіх випадках – для пасажирів, що транспортуються в лежачому положенні; 4) у всіх випадках – для пасажирів, яким потрібне додаткове кисневе постачання або яке-небудь додаткове медичне устаткування на борту; 5) у випадку, якщо пасажир прямує для отримання медичної допомоги.

У встановлених випадках можлива відмова в перевезенні пацієнта. Зокрема, це можливо у випадку, якщо є підстави чекати загострень або ускладнень зі здоров'ям пацієнта під час перельоту із-за загального незадовільного стану; у випадку, якщо пасажирові потрібний постійний медичний нагляд; у випадку, якщо лікар, що лікує, відмовляється надати будь-яку необхідну інформацію про захворювання; у випадку, якщо є можливість зараження інших пасажирів (при інфекційному захворюванні).

Разом з тим, медичний огляд не потрібний у наступних випадках: для пасажирів з каліцтвом, яке виникло і не прогресувало з народження, або існує вже тривалий час; якщо пасажирові потрібне крісло-каталка, у зв'язку з пошкодженням кісткової або кістково-м'язової системи (запального або дегенеративного характеру), наслідком захворювання, що є (як

те, множинний склероз, ламкість кісток тощо); для пасажирів з легкими формами хронічного бронхіту і астми, які не супроводжуються нападами, піддаються лікуванню медикаментами, що є у пасажирів на руках, а також якщо лікар, що лікує, не вважає обов'язковим надання додаткового кисневого постачання пацієнта під час перельоту; для пасажирів, які за декілька тижнів до польоту перенесли серцевий напад без яких-небудь подальших ускладнень, у випадку якщо кардіолог не має заперечень.

Жінки, що очікують дитину, вагітність яких протікає без ускладнень, можуть здійснювати перельоти на літаках не пізніше за чотири тижні до передбачуваної дати пологів. Термін вагітності повинен бути підтверджений спеціальною довідкою від лікаря-гінеколога. У випадку, якщо жінка, знаходиться на пізнішому терміні вагітності, вона повинна звернутися в медичну службу авіакомпанії для отримання відповідної довідки з дозволом на переліт. Крім того, дана вимога відноситься до жінок, вагітність яких протікає з ускладненнями (зокрема, передчасні пологи), а також у разі багатоплідної вагітності, тощо.

Протягом всього терміну вагітності підвищується ризик виникнення тромбозу. Тому вагітним жінкам рекомендовано носити компресійні панчохи і намагатися поставити ноги якомога вище. У будь-якому випадку в цілях мінімізації можливих ризиків слід проконсультуватися з лікарем і за наявності серйозного ризику – утриматися від перельоту.

Здорових немовлят можна перевозити вже починаючи з 7 днів з моменту народження. Проте, дуже великий ризик виникнення тромбозу. При перевезенні немовлят варто користуватися люлькою. Люлька для немовлят – це портативне ліжечко, яке пристосоване для немовлят у віці 6-8 місяців. Користування люлькою є безкоштовним, проте потрібне попереднє бронювання, оскільки в цілях підвищення безпеки перельоту рейси авіакомпаній можуть приймати обмежену кількість немовлят.

Відповідно до Європейських стандартів на борту є обов'язковий перелік обладнання: набір для швидкої медичної допомоги та набір для надання першої медичної допомоги, а також стандартні ліки, які використовуються в різних випадках.

Існують спеціальні правила перевезення портативних концентраторів кисню (ПКК). Дозвіл необхідне для таких моделей ПКК: Lifestyle AirSEP Corporation,

Freestyle AirSEP Corporation, Focus (AS078) AirSEP Corporation, Eclipse SeQual Technologies, Inogen One Inogen, Inc., Inogen One G2 Inogen, Inc., Invacare XPO2 Invacare Corporation, SOLO? Invacare Corporation, Evergo Respironics Inc., Simply Go Respironics Inc., Delphi

RS-00400 Delphi Medical Systems, iGo De Vilbiss Healthcare, LifeChoice Int. Biophysics Corporation, Oxlife Independence Oxygen Concentrator Oxlife LLC. ПКК, схвалені технічною службою авіакомпанії, можуть прийматися на борт літаків, якщо того вимагає стан здоров'я пасажирів і якщо дотримані наступні умови: 1) повідомлення отримане Службою Спеціальних Випадків не пізніше 48 годин до вильоту; 2) проведений медичний огляд пасажирів, що потребує додаткового кисню і є схвалення від медичного центру авіакомпанії. З метою дотримання вимог безпеки під час зльоту і зниження ПКК заборонено використовувати. Упаковка ПКК повинна містити назву фірми-виробника і модель. Батарея ПКК повинна бути заряджена з розрахунку 150 % часу польоту (наприклад: тривалість перельоту 4 години, означає заряду батареї повинно вистачати на 6 годин), живлення від бортової електричної мережі літака – неможливе. Батареї ПКК, що проносяться на борт, повинні бути захищені від короткого замикання і пошкоджень. Пристрої, що перевозяться, повинні відповідати обмеженням за розміром ручної поклажі. ПКК, які не схвалені технічною службою авіакомпанії, можуть бути прийняті на борт в пасажирський салон, але їх використання не дозволяється. Вони також повинні укладатися в обмеження за розмірами ручної поклажі.

УДК 349.23

Гарашенко Л.П.,
к.ю.н., доцент,

Київський національний лінгвістичний університет, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ТРУДОВОГО ДОГОВОРУ ПРАЦІВНИКІВ ТРАНСПОРТУ

Більшість видів транспортних засобів є джерелами підвищеної небезпеки. Використання транспортних засобів з недотриманням встановлених правил і норм може призвести до тяжких наслідків, як для життя працівників, так і оточуючих людей. У зв'язку з цим, на законодавчому рівні, закріплені підвищені вимоги щодо використання транспортних засобів та особливі вимоги до найманих працівників, оскільки виконання ними трудових обов'язків вимагає посиленої відповідальності і самодисципліни.

Специфіка роботи працівників транспорту відображена в законах України: "Про дорожній рух", "Про транспорт", "Про автомобільний транспорт", "Про міський електричний транспорт", "Про залізничний

транспорт", Кодексі Торговельного мореплавства України, Водному кодексі України, Повітряному кодексі тощо. Крім того, правове регулювання відносин у сфері транспорту, в тому числі трудових відносин працівників транспорту, здійснюється цілою низкою підзаконних нормативно-правових актів, статутами, системою колективних (галузевих) угод та локальних актів. Дослідження законів та підзаконних нормативно-правових актів, пов'язаних з регулюванням функціонування транспорту та трудових відносин працівників цієї сфери, свідчить про відсутність єдиного нормативного акта, розрізненість та багаточисленність нормативних актів, що значно ускладнює їх практичне застосування.

Порядок професійного добору, професійна підготовка працівників, робота яких безпосередньо пов'язана з рухом транспортних засобів, визначається відповідними органами державної влади за видами транспорту. Укладення, зміна та припинення трудового договору з працівниками транспорту регулюється трудовим законодавством України, зокрема Кодексом законів про працю, без конкретизації та без виділення такої окремої категорії, як "працівники транспорту". У структурі вказаного нормативного акта відсутня окрема глава, спеціально присвячена регулюванню укладення, зміни та розірвання трудового договору, трудових відносин працівників транспорту в цілому. Не вирішеним це питання залишається і в проекті Трудового кодексу України, оскільки до книги четвертої, яка присвячена особливостям регулювання трудових відносин за участю окремих категорій працівників не включено, як окрему категорію, працівників транспорту.

У Росії, на відміну від України, окрема глава 51 Трудового кодексу РФ [1] присвячена особливостям регулювання праці працівників транспорту, де відображені особливі вимоги щодо укладення трудового договору працівників транспортної сфери.

Відповідно до законодавства України особливості регулювання праці працівників транспорту стосуються трудового договору, робочого часу, часу відпочинку і дисципліни праці. Особи, які приймаються на роботу, безпосередньо пов'язану з рухом транспортних засобів, повинні пройти: 1) професійний відбір; 2) професійну підготовку; 3) попередній медичний огляд.

Працівники зобов'язані мати спеціальні документи, що підтверджують їх право на професійну діяльність у сфері транспорту – сертифікати (свідчення), дипломи, кваліфікаційні свідоцтва. Так, зокрема, ст. 49 Повітряного кодексу України, встановлює, що особа, яка належить до авіаційного персоналу, має відповідати кваліфікаційним вимогам за